

Alex Donovici

*Învățătorii
de Grijă*

Sânziana, fata Soarelui

Ilustrații de
Leonid Gamart

Cartea a III-a

Cuprins

O lume uitată /	7
Magicul Dans /	11
O nouă viață /	19
Am uitat de Rocky! /	28
Înfiorătorul mesager Puiu' /	32
Adevărata misiune /	37
Un pic din iarba fiarelor pentru fiecare /	46
Rocky vorbește! /	53
Sânziana află cât de zână este /	60
Vești șocante de la Puiu' /	67
Întâlnirea /	79
Solomonarii /	94
Fermecătoarele Sânziene și cumplitele Iele /	101
Drăgaica, fata Soarelui /	107

Spre Spiritele Pădurii	/ 114
Când viața atârnă de un fir de păr	/ 121
Darul Prințului Brehnelor	/ 129
Vâlva Băii, protectorul din adâncurile munților	/ 136
Povara a două mii de ani	/ 142
Prea flămândul bătrân	/ 148
Puterea generozității	/ 160
Știma Apelor	/ 168
Ultima încercare	/ 175
Respect pentru viață, în toate formele ei	/ 188
Sacrificiul	/ 195
Din nou la Tata Mare	/ 201
Zânele văd puterea oamenilor	/ 211
Acasă	/ 222

Capitolul unu

O lume uitată

La poalele dinspre apus ale unor munți atât de înalți, încât ai fi zis că sparg cerul, se întinde o pădure cu totul aparte. Puținii oameni care trăiesc în apropierea ei o numesc Negur, căci are copaci atât de deși, atât de înalți și cu coroana atât de bogată, încât soarele pătrunde cu greu prin frunzișul lor și pădurea este întunecată chiar și în cele mai luminoase zile de primăvară. Poate că totuși Pădurea Negur nu vi s-ar părea deosebită. La prima vedere, poate ați descrie-o drept fermecătoare, impresionantă, puțin tulburătoare,

Însă vi s-ar părea o simplă pădure. Nimic mai mult. Dar nu e așa. Pădurea Negur ascunde un incredibil și teribil secret. Să vi-l spun? Sunteți pregătiți să aflați un secret atât de mare?

Pădurea Negur adăpostește o lume fermecată. Fantastică. Misterioasă. Dar și periculoasă. O lume în care trăiesc în secret, departe de ochii oamenilor obișnuiți, ființe magice uitate de aproape toată lumea. Foarte puțini le mai cunosc numele. Creaturile despre care vă voi povesti îi fermecau, dar îi și înspăimântau pe oameni cu sute de ani în urmă. Dintre cei puțini care le întâlniseră, doar câțiva scăpaseră nevătămați. De la ei, de la acești norocoși supraviețuitori, au pornit legendele pe care drumeții le povesteau seara, în jurul focului, când poposeau ca să își tragă sufletul în lungi călătorii. Însă le spuneau șușotit, cu teamă, privind din când în când peste umăr. Ceilalți ciuleau urechile ca să audă povestea, apoi priveau și ei cu teamă la bezna ce se întindea dincolo de sclipirea flăcărilor. Ca și cum ceva ori cineva i-ar fi pândit din întuneric, apoi s-ar fi strecurat să-i pedepsească pentru că știu SECRETUL.

Doar o mică parte dintre poveștile acestor ființe fantastice au ajuns în cărțile cu basme, citite de generații de copii și părinți. Dar timpul a trecut și de bătrânele cărți s-a ales praful. Anii care au fugit unul după altul au ascuns încet, dar sigur, în pâcla timpului, secretul magicelor făpturi și al Pădurii Negur în care trăiesc.

Pădurea e însă tot acolo, împreună cu viețuitoarele ei.

Capitolul doi

Magicul Dans

Zia de 23 iunie se apropia de sfârșit. Se întunecase de câteva ore bune. O lună uriașă, perfect rotundă poleia cu lumina ei stranie și rece coroana copacilor din Pădurea Negur. La miezul nopții, pădurea încremeni. Toate glasurile întunericului se stinseră. Nu se mai auzeau nici cântul păsărilor de noapte, nici pașii fiarelor ce striveau frunze ori trosneau crenguțe în căutarea prăzii. Nici urletul prelung al lupului, geamătul pământului strivit de labele grele ale ursului sau șoaptele vântului. Amuțiseră toate în așteptarea

Magicului Dans. Nori groși apăruți de nicăieri învăluiră luna și îi înghițiră lumina. Totul fu cuprins de o beznă deplină.

Apoi, o flăcără mică apăru în desișul pădurii. O torță purtată de o femeie cu pelerină albă pe umeri, cu gluga ridicată. Femeia părea bătrână, dar se mișca ușor, precis, repede. Trăsăturile îi erau regulate, iar ochii înconjurați de riduri fine îi scânteiau în noapte. Ieși dintre copaci într-un luminiș, o poiană de forma unui cerc perfect, precum cele trasate la geometrie cu compasul. În mijlocul ei fusese clădit, din crengi groase, uscate, un rug înalt cât un stat de om. Părea că cineva pregătise acolo lemnele pentru un foc de tabără zdravăn. Femeia cu pelerină întinse torța spre crengile de la baza rugului, care începură să ardă. La început încet, doar pâlپări nevolnice. Dar flăcările se întinseră apoi iute, ca niște limbi lungi, roșii, incandescente, și cuprinsă toate vreascurile. În scurt timp, rugul ardea cu putere împroșcând scânteii în toate părțile. La doar câțiva pași de el, femeia aștepta, privind copacii care străjuiau cercul. Nu trecu multă vreme. Rând pe rând, din

Poveștile Cristinei

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-1444-1

9 786064 414441